

Лариса Немеришина: «Лікар – це покликання, неможливо, знявши халат, і зачинивши кабінет, перестати ним бути»

Кожному із нас Бог дав безцінний дар – життя на Землі. Кажуть, коли народжується людина, на небі загоряється нова зірка. Але мало хто з нас замислюється, скільком зіркам не дають передчасно згаснути лікарі.

Лариса Немеришина – лікар-невролог Корсенької ЦРЛ, за плечима якої майже 26 років професійної діяльності. І належить вона до тих спеціалістів, яких поважають, люблять та цінують як пацієнти, так і керівництво.

Родом пані Лариса з Непіркова. Так складалося, що сім'ї довелось багато переїжджати. Тож у перший клас пішла в Топчі, потім здобувала знання у Користівській, Гвіздівській школах. Після 9 класу перейшла у першу міську, яку за-

кінчила із золотою медаллю, адже таку ціль поставила перед собою ще з першого класу.

З дитинства дівчина мріяла допомагати людям, а найбільше хотіла вилікувати спини своїй тітці, яка мала проблеми з хребтом. Тож довго над вибором професії не задумувалась і в 1986 році поповнила студентські лави Чернівецького медичного інституту. Зізнається, що день, коли побачила себе у списку зарахованих на навчання у цей заклад, був од-

Продовження на с. 12

ним із найщасливіших у її житті. Адже в ті часи було надзвичайно складно вступити до медінституту, далеко не кожному це вдавалось з першого разу. За словами Лариси Васиівни, своїм вступом завдячує учителю хімії Свєтену Павловичу Сампарі, адже саме його знання, які він уміло передавав учням, допомогли здобути омріяну професію.

Тож шість років дівчина опанувала фах медика на лікувальному факультеті у Чернівцях, після чого два роки проходила інтернатуру в Рівненській обласній лікарні. Там пощастило зустріти дуже хороших наставників: Дмитра Миколу Андрійовича (родом із Корця) та Гричука Анатолія Дем'яновича, завідувача неврологічним відділенням.

Лариса Немеришина:

«Лікар – це покликання, неможливо, знявши халат і зачинивши кабінет, перестати ним бути»

(Продовження. Початок на с. 1)

Пані Лариса з тієї когорти людей, у трудовій книжці яких запис лише про одне місце роботи. У неї це Корецька центральна райлікарня. Робота не з легких, адже інколи доводиться у вихідні та навіть серед ночі боротися із хворіми. Однак Лариса Василівна вважає, що лікар – це покликання, і неможливо, знявши халат і зачинивши кабінет, перестати ним бути.

Перші кроки в медицині зробила під керівництвом відомої неврологічної відділення Валентини Зіновівни Климух.

– Валентина Зіновівна допомогла мені влітись у колектив, – згадує пані Лариса. – Поцікавило попрацювати з Валентином Семеновичем Тисюком, Станіславом Івановичем Жуком, які завжди підтримували та ділилися своїм безцінним досвідом. Зідрозумілося враження, що прийшла у сім'ю. У цій сім'ї я живу майже 26 років. І сьогодні у нашому колективі неврологічного відділення танує взаєморозуміння та повага, завжди можу розраховувати на підтримку від колег Валентини Зіновівни, колеги Оксани Дмитрівни Бейлах та Ольги Валентинівни Мелішук. Надзвичайно важливо мати поряд хорошу медсестру, тут мені теж поталанило. З Оксаною Іванівною Скубік майже водночас прийшли із роботи та разом працюємо уже більше 20 років.

Ларису Василівну не випадково називають «народним лікарем», адже практично немає в Корецькому районі села, де б не побувала на виклику навіть по кілька разів. Її люблять і поважають пацієнти, цінують начальство. Крім низької відзнаки керівництва лікарні, міста, райради та РДА, нагороджена і очесною грамотою Управління охорони здоров'я Пів-

нісської ОДА за сумлінну працю, високий професіоналізм, значний особистий внесок у розвиток охорони здоров'я області, відданість справі та активну громадянську позицію.

– Роботу дуже люблю і отримую від неї задоволення, – розповідає лікарка. – Ви не уявляєте, яке то щастя, коли пацієнт після інсульту починає говорити та стає на ноги. Коли людина приходить з вираженим больовим синдромом, не може навіть нагнути, а через кілька днів дякує, що після лікування як на світ народилася. Звісно, бувають випадки, коли пацієнта рятувати неможливо. Сказати його рідним, що я не змогла допомогти і що він помирав, надзвичайно складно. Мені здається, це найважче будь-якому лікарю.

Крім того, що лікує медикаментами, лікує і словом. Старається кожному щось хороше сказати, розповідає про те, як правильно харчуватися, зарядку робити, як дозувати навантаження та позитивно сприймати світ. Лариса Василівна переконує, як людина себе налаштує, таким і лікування буде: якщо на позитив, то воно й допомогатиме, а хтось може звернутися, що й медицина буде безсилою.

Для тих, хто хоче підтримати себе у формі та хорошому здоров'ї, пані Лариса має свої поради. По-перше, завжди перед сном дякувати Богу за те, що прожив день, а вранці – що прокинувся, що можеш ходити, що бачиш і чуєш світ. Починати ранок варто зі склянки води кімнатної температури, можна додати чайну ложку меду або ж соку лимона, це заряджає організм на весь день. Іжею можна вбити, іжею можна вилікувати, тож необхідно дотримуватися здорового харчування і способу життя. Потрібно фізично працювати, але «без

фанатизму», навантаження мають бути дозованими.

Лариса Василівна ніколи не сидить на місці, можна тільки дивуватися, де знаходиться на все час. Вона щаслива мама, має вже дорослих синів і дочку. Входить до складу Жіночої ради Корця. З ранньої весни і до пізньої осені її домівка потопала у різнобарв'ї квітів, які потребують постійного догляду. Жінка дуже любить подорожувати, побувала в Чехії, Німеччині, Італії, Єгипті, Росії, об'їхала майже всю Україну. Вона любить читати, їздити на велосипеді та робити цікаві світлинні неперевірених краєвидів рідного міста. Постійно заготовляє лікарські рослини. Разом з мамою колекціонують керамічні фарфорові статуєтки, яких нараховують уже більше ста. У колекції є жезельська кераміка, а також статуєтки з Полонного, Городиці, трапляються і старовинні вироби, яким більше 60 років.

Жінка намагається знайти позитив у всьому і прожити кожен день яскраво. А ще має свій ключ до щасливого життя:

– Якщо хочеш бути щасливим, треба зробити за день три добрі справи: одну – для себе, одну – для людей, одну – для Бога. Помолитися, бо без молитви нічого не вийде. Старайся комусь щось добре зробити, якщо не можеш, то хоч при-

З медсестрою Оксаною Скубік

вітатися, посміхніться чи зробіть комплімент. Так колись робив мій батько, коли переніс інфаркт. Він зрозумів, що будинки, статки ніякої ролі не грають. Лишається після тебе тільки добра слава, більш нічого. Я знаю, що мене мої пацієнти люблять, багатьом змогла допомогти. Звичайно, що когось і не вдалося вилікувати, але

це життя. Завжди кажу, що якщо Бог допоможе, то і я допоможу, бо я – зброя у Божих руках.

І справді, очі Лариси Василівни видають щасливу жінку. З них струменить спокій, лагідність, ніжність, здатність обдаровувати весь світ своєю добротою і любов'ю.

Ганна СОЛОНІНКО

